

התובעים:

1. וולטר צבי סוריאנו, ת"ז 15505761
2. אילן בומבך, ת"ז 022213631

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך ואח'
מרח' ויצמן 2, תל-אביב 64239
טל': 03-6932090, פקס': 03-6932091

- נ ג ד -

הנתבעים:

1. רביב דרוקר, ת"ז 027896067

ע"י ב"כ עוה"ד פישר, בכר, חן, וול, אוריון ושות'
מרח' דניאל פריש 3, תל-אביב
טל': 03-6944249, פקס': 03-6944211

2. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית, ע"ר 580605244
3. שוקי טאוס, עורך ראשי
4. אורן פרסיקו

כולם ע"י ב"כ עוה"ד אלעד מן ואח'
מנ-ברק משרד עו"ד
מרח' מנחם בגין 7, רמת גן 5268102
טל': 03-6114485, פקס': 03-6114486

תגובת התובעים בהתאם להחלטה מיום 19.7.2019 [בקשה מס' 5]

1. בסעיפים 10-13 לכתב התביעה המתוקן, הובהרה תמצית התביעה שבכותרת:
"התביעה דגן עוסקת בפעילות משולבת של הנתבעים, שעיקרה הוא ניצול מחפיר ובלתי הוגן של ההגנה הנתונה בסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע (במצורף לסעיף 13(5) לאותו חוק).
בהתאם לסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או ארע בהליך משפטי, כאמור בסעיף 13(5) לחוק זה, לא יהווה עילה למשפט אזרחי. במקרה דגן, וכפי שיתואר להלן, עסקינן בשתי כתבות של האתר, הנסמכות על כתב ההגנה שהגיש דרוקר בתביעה הקודמת.
אלא ששתי הכתבות, אינן מהוות חזרה גרידא על האמור בכתב ההגנה, אלא הן "מפתחות" את האמור בו, ועושות שימוש במידע פנימי מובהק (אותו העביר דרוקר לנתבעים 4-2 או מי מהם) שבא "להשלים" את מה שכתב ההגנה נוהר מלהזכיר.
מכאניזם פסול ובזוי זה, המהווה תעודת עניות של ממש לנתבעת 2 וליתר הנתבעים, יוצג ויפורט בכתב תביעה זה".
2. כבר כאן נבהיר, והבהרתנו כבדת משקל היא: סעיפים 10-13 לכתב התביעה המתוקן כלל לא הוכחו ע"י דרוקר(!). אנא ראו, סעיפים 68-69 לכתב הגנתו בתיק דגן, אשר "מדלג" על סעיפים 10-13 לכתב התביעה המתוקן[!!!].

3. על כן, העדר כל הכחשה של האמור בסעיפים 10-13 לכתב התביעה המתוקן, יש בו אינדיקציה מובהקת לקבלת התביעה דנן.
4. מפאת כבודה של אכסניה, נדון כמובן בגוף האמור בהחלטה מיום 19.7.19.
5. כזכור, בכותרת כתב התביעה המתוקן צוין כי מדובר בתביעה "נזיקית, לשון הרע".
6. בגוף ההחלטה מיום 19.7.19, הוחלט להתמקד בשאלה האם כתב התביעה מצביע על "פרסום" שאותו ניתן לייחס לדרוקר.
7. בכל הנוגע לסוגיית היריבות בין התובע 2 לבין דרוקר, הרי שיריבות זו איננה קיימת. עניין זה עולה כמובן מתוך כתב התביעה (אנא ראו: סעיפים 133-91 לתביעה) ואף מסעיף "סיכום וסעד" בעמ' 23-24 לכתב התביעה. יש לזכור שהתובע 2 'נכנס' לכתב התביעה רק בעת הגשת הבקשה לתיקון כתב התביעה, ובגין מעשים של הנתבעים 2-4 כלפיו (שוב נפנה לסעיף 91 לכתב התביעה המתוקן, ולאירועים שפורטו עד לסעיף 133 לכתב התביעה המתוקן).
8. אין מדובר בחזון נדיר שבו תובע מסוים או חזו בטענה ובסעד כלפי נתבע מסוים, אך לא כלפי נתבעים אחרים באותה התביעה. בכל מקרה, מדובר בסיטואציה אפשרית בהתאם לסדרי הדין.
9. אשר לאפשרות שעלתה בגוף ההחלטה, כי התביעה תתרכז בנתבעים 2-4 בלבד, ואילו התובע 1 דן יברר את טענותיו מול דרוקר, במסגרת התביעה הקודמת (18-02-43260), הרי שהתובע 1 סבור כי יש לדחותה, מהנימוקים הבאים:
 - 9.1. כאמור בסעיף 5 לכתב התביעה המתוקן, התביעה הקודמת הוגשה בגין שרוב שמו של התובע 1 דנן, ע"י דרוקר, לפעולות "מעקב ואיסוף מידע" לכאורה אחר חוקרי משטרת ישראל, כביכול מטעם רה"מ נתניהו, וכל זאת במסגרת ראיון של דרוקר לגלי צה"ל.
 - 9.2. התביעה הקודמת לא עסקה כלל בנתבעים 2-4 דנן.
 - 9.3. התביעה הנוכחית עוסקת בפעילות משולבת של הנתבעים, שעיקרה הוא ניצול מחפיר ובלתי הוגן של ההגנה הנתונה בסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע (במצורף לסעיף 13(5) לאותו חוק), וזאת בכל הנוגע לפרסומים מחודש אפריל ומאי 2019.
 - 9.4. התביעה הקודמת הוגשה בחודש 2/2018, ואילו התביעה דנן הוגשה בחודש 5/2019, בגין פרסומים הנוגעים לכתב ההגנה שהוגש בתביעה הקודמת. העילה נצמחה רק במהלך הימים 23.4.19-24.4.19, ובהמשך התפרסמו פרסומים נוספים במהלך חודש 5/2019. מדובר במעשים ובפרסומים שאינם כלולים (מטבע הדברים) בעילה שביססה את הגשת התביעה הקודמת.
 - 9.5. אפשר שיהיה זה נכון ויעיל לדון בשתי התביעות יחדיו (ואכן, בית המשפט הנכבד קבע זה מכבר כי יתקיים קדם משפט משותף לשתי התביעות, ביום 15.1.20), אך בפירוש אין הצדקה לסלק על הסף את התביעה דנן כנגד דרוקר.
10. בסעיף 45 לכתב ההגנה, מכנה דרוקר את האמור בסעיפים 7-8 לכתב התביעה כטענות "מופרכות המוכחות מכל וכל". מדובר בטענות קשות שהופנו כלפיו, והתובע 1 עומד מאחוריהן. מדובר בטענות חריפות כלפי דרוקר שהתובע יוכיח אותן במהלך ניהול התביעה. טענות אלה גם מסבירות את המוטיבציה המיוחדת של דרוקר לנהוג כפי שמתואר בתמצית בסעיפים 10-13 לכתב התביעה. ודאי שאין מדובר בעניין שנמצא בפריפריה של "סילוק על הסף".
11. בכל הנוגע לטענה בכתב התביעה, כי הכתבות של הנתבעים 2-4 התייחסו למילים שנמחקו מכתב ההגנה של דרוקר (אשר הוגש באמצעות נט המשפט), הרי שגם דרוקר מודה, הלכה למעשה, כי בזמן

אמת (19.4.23-24) כך באמת היה. דהיינו, כי הנוסח היחידי שאליו יכלו הנתבעים 4-2 להיחשף (זהו העותק המצוי במערכת נט המשפט), אכן השמיט בשעתו כמה וכמה מילים ושמות. כך נאמר בסעיף 54 לכתב ההגנה.

12. ההגנה המוצגת כעת, כי "כיום" מצוי נוסח אחר במערכת נט המשפט, או כי התובע 1 קיבל לידי עותק קשיח ללא מחיקות, כמובן איננה רלוונטית[!]. העובדה הרלוונטית היחידה היא, שלנתבעים 2-4 היו שתי דרכים מעשיות לעיין בנוסח המלא של כתב ההגנה: או באמצעות נט המשפט, או באמצעות קבלת העתק מדרוקר. כעת ברור, כי החלופה הראשונה אכן כללה השמטות, ולכן נותרה אך ורק החלופה השניה – דרוקר עצמו העביר לנתבעים 2-4 את כתב הגנתו, שאותה עת היה בנוסח אחר מזה שהוגש באמצעות נט המשפט.

13. כך יוצא, כי האמור בסעיפים 48-55 לכתב ההגנה של דרוקר, לא רק שאיננו שולל את התיזה שמצויה בכתב התביעה, אלא הוא אף מאשר אותה, כאשר דרוקר החליט שלא לדון כלל בתמיהה הגדולה: כיצד הגיע כתב ההגנה (ללא המחיקות) לידי הנתבעים 2-4, בזמן אמת, ובשעה שבנט המשפט היה מצוי כתב הגנה עם השמטות של מילים ושמות!!

14. לתשומת הלב, לא בכדי דרוקר לא מציין בסעיף 55 לכתב ההגנה, מתי בדיוק תוקנה הטעות ע"י מערכת נט המשפט. גם כאן לא מדובר בהשמטה מקרית, ודי לחכימא ברמיזא.

15. ומעבר לכך נפנה לסעיף 48 לכתב התביעה, בו צוין לגבי המילים שהושמטו מכתב ההגנה שהיה בנט המשפט, כי "במצב דברים זה, נדרשו הנתבעים 2-4 להסיר מיידית את המילים "האקינג", "HACKING" ו"אוליגרכים" מן הכתבה, וכן הם נדרשו להסיר מיידית את שני השמות שלא נכתבו בכתב ההגנה - דמיטרי ריבולובלב ורות פרסול. בעקבות מכתב ב"כ התובע, הסירו הנתבעים 2-4 את המבוקש".

היינו, גם הנתבעים 2-4 הבינו את ה"צרה", בכך שפרסמו מילים ושמות שלא היה להם זכר בכתב ההגנה שהוגש בפועל. ועל כן הם הבינו כי לא תעמוד להם הגנה בהתאם לסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, ופעלו מייד לתיקון הכתבה השניה. גם כאן יש אינדיקציה לצדקת טענות התובע 1.

16. ויצוין כי הטענות כנגד דרוקר פורטו גם בסעיפים 66-67, 70-71, 77-79, 80-84 לכתב התביעה.

דרוקר "הכחיש" טענות ועובדות באופן פסול ובניגוד לסדרי הדין

17. בסעיפים 66-79 לכתב ההגנה של דרוקר בתביעה דנן, הוא "הכחיש" באופן פסול את האמור בכתב התביעה המתוקן. תקנות סדר הדין האזרחי אינן מכירות בהכחות 'קיבוציות' כלליות, כגון אלה המצויות בסעיפים 66, 68, 69, 70, 72, 73, 75, 77, 79 לכתב ההגנה.

18. עיון בתקנות סדר הדין האזרחי והפסיקה מעלה, כי הכחשתו של נתבע בכתב ההגנה אמורה להיות הכחשה מפורטת, דהיינו כזו המגלה לתובע מהו סלע המחלוקת. על פי הרישא של תקנה 83 לתקנות, שכותרתה "שתיקה כהודיה", "כל טענת עובדה שלא הוכחה בכתב ההגנה, או בכתב ההגנה שכנגד, במפורש או מכללא, או שלא נאמר עליה כי מודים בה, רואים אותה כטענה שמודים בה...". תקנה 85 קובעת כי "לא די בהכחשה כללית אלא חייב בעל דין לדון במפורש בכל טענה שבעובדה שאין הוא מודה באמיתותה, חוץ מטענה לדמי נזק".

תקנה 86 מוסיפה על תקנה 85 וקובעת כי "בעל דין המכחיש בכתב טענותיו עובדה שבעל הדין שכנגד טוען לה הוא לא יעשה זאת על דרך ההתחמקות, אלא ישיב לגופו של עניין".

19. בע"א (מחוזי חיפה) 4384/07 אולשביצקי פישר חברה לבניה בע"מ נ' עירית חיפה (07.07.08), התייחס בית המשפט לכללי הניסוח של כתב הגנה בקבעו:
- "כללי הניסוח, שנקבעו בחקנות 83–86 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, דורשים מנתבע לנקוט עמדה ברורה כלפי טענות התובע. הוא חייב לנסח את תגובתו לכתב התביעה, כך שלא ישאר ספק מה הן השאלות השנויות במחלוקת. מתוך שהדברים ידועים נזכיר רק, שהכחשה צריך שתהא מפורשת וככל שקיימת גירסה נוגדת יש להציגה לגוף הענין וללא התחמקות".
20. בפסיקה נוספת נקבע, כי הכחשה הינה מפורטת, כאשר היא מגלה לתובע מהו סלע המחלוקת. הכחשה אמנם יכולה להיות הכחשה מלאה, ובלבד שהתובע יבין ממנה מה בדיוק מוכחש. הכחשה שממנה לא ניתן להבין דבר, הינה הכחשה סתמית ופסולה (ראו: ע"א 283/88 המזרח שירות לביטוח בע"מ נ' מומן, פ"ד מה (2) 777, 782; ע"א 371/81 נוריאל נ' אלשיך, פ"ד לו (4) 600, 610; בר"ע (י-ס) 406/08 מדינת ישראל (משרד המשפטים) נ' בנק אוצר החייל בע"מ, דינים עליון 2008 (30) 650; יואל זוסמן סדרי הדין האזרחי (מהדורה שביעית, 1995), בעמ' 307, ת"א (קריות) 16-05-4373 י.מ.א. ייצור מוצרי אריזה בע"מ נ' פלוני (2/10/16) להלן: "עניין י.מ.א.")
21. בפסיקה הוסף עוד, כי כאשר כתב ההגנה כולל הכחשות פרטניות והכחשות כוללניות באותו ענין, בית המשפט יתעלם מההכחשות הכוללניות (ראו: ת.א. (ת"א) 679/49 אלטרס נ' אשכנזי (13/6/50); ע"א 115/52 חיים אהרון ולירו נ' אריה צבי ליפשיץ (24/3/53), עניין י.מ.א.)
22. כמו כן, כאשר בית המשפט נדרש ליתן משקל להכחשה כללית, לא תמיד היה נכון לעשות כן. ראו בהקשר זה הדברים האמורים בע"א 1540/97 הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, חולון נ' אברהם רובינשטיין ושות' חברה קבלנית בע"מ (7/4/2003) –
- "אמת נכון הדבר, שבפסיקה הראשונה של סעיף 38 לכתב-ההגנה המתוקן הוכחש כל האמור בסעיף 33 לכתב-התביעה המתוקן, אך הכחשה זו לאו הכחשה היא, משום שאינה מפורשת ואינה מלאה, כמצוות תקנות 85 ו-86 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, השווה: ע"א 78/88 גנור נ' פורת [5]; ע"א 283/88 המזרח שירות לביטוח בע"מ נ' מומן [6]..."
23. עד כאן סקרנו בתמצית, ממעוף הציפור, את מה שיוחס לדרוקר בכתב התביעה, ואת הדרך שבה בחר לנסח את כתב הגנתו.
24. אשר לנטען בהחלטה, לגבי ה"פרסום" המיוחס לדרוקר, הרי שמדובר כמובן בעשיית מעשים ע"י דרוקר, שנגעו לפרסומים מן הימים 19.4.23-24. אכן, דרוקר עצמו לא פרסם את הכתבות, אך כמובן שמדובר בכתבות שנסמכו על האמור והנטען בכתב ההגנה שלו בתביעה הקודמת, במצורף ל"תוספות", "השלמות" ו"ביאורים" שניתנו מפי דרוקר לעין השביעית. ניתן אף לומר שדרוקר היה כותב משותף של הכתבות, ולא רק בשל העובדה כי הן ציטטו את כתב הגנתו הנ"ל, אלא גם הוסיפו פרשנות יצירתית ועובדות נוספות, וכאמור – שמות נוספים. דרוקר הזין את הנתבעים 2-4 בכל אלה, בהתאם לנטען בכתב התביעה.
25. כעת נפנה להגיב על פרק ג' לכתב ההגנה, כפי שנדרשו התובעים בסיפא להחלטה מיום 19.7.19.

אשר לאמור בפרק ג1 לכתב ההגנה :

26. לעיל התייחסנו לכך שהאמור בסעיפים 48-55 לכתב ההגנה של דרוקר, לא רק שאיננו שולל את התיזה שמצויה בכתב התביעה, אלא הוא אף מאשר אותה, כאשר דרוקר החליט שלא לדון כלל בתמיחה הגדולה: כיצד הגיע כתב ההגנה (ללא המחיקות) לידי הנתבעים 2-4, בזמן אמת, ובשעה שבנט המשפט היה מצוי כתב הגנה עם השמטות של מילים ושמות.
27. התובעים דוחים באחת את הניסיון להציג כעת לבית המשפט הנכבד, מצג לפיו "כל המחלוקת" בין התובע 1 לבין דרוקר, מסתכמת בהעברה של מידע פנימי מדרוקר אל הנתבעים 2-4, שלא נכלל או נזכר בכתב ההגנה. מצג זה איננו אמת, והוא לכל היותר חלק מן האמת.
28. ואולם, נרחיק לכת ונאמר, כי אפילו אם הטקסט בסעיף 46 לכתב ההגנה היה אמת ואין בלתי, הרי שגם במצב זה אין כל מקום לסלק על הסף את התביעה כנגד דרוקר.
29. הלכה מכבר היא שמחיקתה או דחייתה של תביעה על-הסף ללא שמיעת טענות לגוף העניין, ולו מסיבה של חוסר עילה, היא אמצעי שיש להפעילו בזהירות רבה ורק במקרים בהם ברור כי בשום אופן אין התובע יכול לקבל – על יסוד הטענות שבתביעתו – את הסעד שהוא מבקש [ע"א 206/75 סלון 100 בע"מ נ' פנטריסה בע"מ, פ"ד (1) 732]. על הלכה זו חזר בית המשפט העליון במקרים שונים [ראו: ע"א 35/83 חסן נ' פלדמן, פ"ד (4) 721; רע"א 359/06 עו"ד ד' חורי נ' עו"ד סלמאן פרג' (מיום 26/04/06); ע"א 5634/05 צוקית הכרמל פרויקטים בע"מ נ' מיכה צד חברה לקבלנות כללית בע"מ (מיום 14/12/06)].
30. כידוע, לצורך ההכרעה בבקשה, על בית המשפט להניח כי כל העובדות הנטענות בכתב התביעה נכונות. בית המשפט יסלק תביעה על הסף אם הוא מוצא כי גם בהנחה שכל העובדות נכונות התביעה אינה מקימה לתובע עילה ויש לדחותה:
- "במסגרת הדיון בסילוק על הסף, כאשר נבחן דבר קיומה של עילת תביעה, יש לצאת מנקודת הנחה כי כל העובדות להן טענו התובעים הן נכונות. משכך, ומבלי להביע עמדה בשאלה האם הטענות כלפי חלק מהמבקשים נטענו באופן "סתמי" ו"כוללני", אין מקום לסילוק התובענה על הסף" (רע"א 7096/11 קומם נ' רוזובסקי (28.8.2012)).
31. בפרק ג1 לכתב ההגנה דרוקר מתרכז בלעדית בנוסחו של כתב ההגנה, והוא איננו מכחיש כי מלכתחילה הוגש לנט המשפט העתק ממנו הושמטו שמות ומילים. רק מאוחר יותר (ודרוקר אפילו לא מציין מתי "תוקנה התקלה הטכנית"; ראו סעיף 55 לכתב הגנתו), הוא טרח והגיש כתב הגנה שאיננו מחוק כאמור. אך דרוקר איננו מכחיש, ולהבנתנו – הוא מאשר, כי בעת הפרסומים מן הימים 19.4.23-24, הנתבעים 2-4 לא היו יכולים "להסתמך" על כתב ההגנה בנט המשפט, אלא רק על מסמך אחר שהגיע לעיונם. ונשים לב היטב: דרוקר לא טוען כי הוא העביר לנתבעים 2-4 העתק "שלם" של כתב ההגנה. לכן, האפשרות כי היה כאן שיתוף פעולה של כלל הנתבעים, כנגד אויב משותף בדמות התובע 1, ודאי שאיננה "קלושה", והיא בעצם היחידה המסתברת.
32. נדגיש, כי הח"מ וידא בעצמו, בימים 19.4.23-24, כי כתב ההגנה בנט המשפט הוא אכן כתב הגנה ממנו נמחקו מילים ושמות. הח"מ לא היה כותב את מכתבי ההתראה לנתבעים 2-4, מבלי לבדוק זאת קודם כל. לעניין זה, אין זה משנה כי במועד הגשת כתב ההגנה, כבר מצוי בנט המשפט כתב הגנה בלתי מחוק.
33. אשר ל"אנליזה" אותה עורך דרוקר בסעיפים 43-45 ו-57 לכתב הגנתו, הרי שבכל הכבוד, היא איננה מתאימה לשלב בוסרי זה, והתובעים כמובן אינם מסכימים ל"אנליזה" זו. יביט בית המשפט הנכבד

בסעיפים 7-8 לכתב התביעה, ויחשוב מהי המשמעות שתינתן לכך שטענות אלה יוכחו כנכונות במשפט זה. ברור כי דרוקר יבקש לזלזל בטענות אלה ולהמעיט בחשיבותן, אך ככל שהן יוכחו, יהיה מדובר ברעידת אדמה.

34. וכאשר נוסף לכל אלה את העובדה כי סעיפים 10-13 לכתב התביעה המתוקן כלל לא הוכחו ע"י דרוקר!, ואת העובדה שהכחשותיו ה'קיבוציות'/כלליות המצויות בסעיפים 66, 68, 69, 70, 72, 73, 75, 77, 79 לכתב ההגנה, לאו הכחשות הן, נתחזק בדעתנו כי בעת הנוכחית, אין כל הצדקה שהיא להיזקק לדוקטרינה הנדירה במשפטנו, של סילוק על הסף.

35. לא נסיים פרק זה מבלי שנדגיש כי דרוקר לא הגיש בקשה נפרדת בעניין זה, כפי שנדרש בהתאם לסעיפים 240-241 לתקנות סדר הדין האזרחי. מקובל במחוזותינו, כי בקשה לסילוק על הסף, אם מן הטעם שהתביעה "מבוססת על טעות גלויה", אם מן הטעם ש-"מדובר בתביעת השתקה שמהווה שימוש לרעה בהליכי משפט", צריכה להיות מוגשת בצורה נפרדת, כאשר היא נתמכת בתצהיר. ראו למשל, סע"ש (י-ם) 35436-09-14 רועי נח' נ' רן את סבגי בע"מ (4.1.15):

"ביום 1.1.15 הוגש כתב הגנה בשם נתבעות 1 ו-2, באמצעות עו"ד אשר תוכל (שהגיש ביום 8.12.14 בקשה לארכה להגשת כתב ההגנה), כאשר בכתב ההגנה מופיעה גם בקשה לסילוק התביעה כנגד הנתבע 3 על הסף. למען הסר ספק מובהר בזה כי בקשה לסילוק על הסף, כמו יתר הבקשות המקדמיות, יש להגיש בכתב בנפרד מכתב ההגנה".

36. אכן, דרוקר ניסה להשיג כאן יתרון בכך שהוא הגיש מסמך אחד שכותרתו "כתב הגנה ובקשה לסילוק על הסף", כאשר אותה בקשה לסילוק על הסף מוטמעת בכתב ההגנה, וכל זאת ללא כל תצהיר תומך, וחרף העלאת עובדות מובהקות. מדובר בהילוך פסול ודי בטעם זה על מנת לסלק את הבקשה לסילוק על הסף. לגבי פרק 11 לכתב ההגנה רק נבהיר, כי סעיפים 42, 45, 50-57 הצריכו תצהיר מטעם דרוקר, ודאי לאחר שהצבענו על כך כי סעיף 55 הבהיר כי "התקלה תוקנה", ולא ידוע מתי תוקנה, ע"י מי ובאיזה אופן.

אשר לאמור בפרק 2 לכתב ההגנה:

37. בסעיפים 59-65 לכתב ההגנה, טוען דרוקר, בלקוניות יתרה, ועל פני כחצי עמוד!], כי "מדובר בתביעת השתקה שמהווה שימוש לרעה בהליכי משפט".

38. ראשית, דרוקר לא הגיש בקשה נפרדת בעניין זה, נתמכת בתצהיר, כפי שנדרש בהתאם לסעיפים 240-241 לתקנות סדר הדין האזרחי ועל כך הרחבנו לעיל. בנסיבות דנו, דרוקר מחבר למעשה את סעיפים 35-40 לכתב ההגנה, לאותה בקשה המועלית בסעיפים 59-65 לכתב ההגנה.

39. שנית, אם יוחלט לדון לגופם של דברים, הרי שעיקר הטענה מצוי בסעיף 59 לכתב ההגנה: דרוקר טוען, ללא תצהיר, כי "עצם הגשת התביעה דנא מהווה ניסיון (נוסף) להלך על דרוקר אימים" וזאת על רקע התביעה הקודמת.

40. בסעיפים הבאים, פורש דרוקר תיזה קצרה הנסמכת על "בתי המשפט בארה"ב", מבלי שהוא מציין תקדים כלשהו, או מבהיר אם קיים שוני בין שיטות המשפט לעניין זכויותיו של התובע, שמו הטוב, עקרון חופש הביטוי וכד'.

41. דרוקר מודה בסעיף 63 לכתב ההגנה "שדוקטרינה זו טרם עוגנה בפסיקה בישראל", אך מפנה לשלוש החלטות של בית משפט השלום, אשר קיבלו בקשה דומה בעילה של SLAPP.

42. בעניין ע"א (מחוזי-ת"א) 15267-09-17 יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו (28.1.18) דן ביהמ"ש המחוזי בת"א בטענה דומה, ואישר את קביעת בית המשפט הנכבד לדחות אותה לחלוטין:

י"האם עסקינן בתביעת השתקה שיש לדחותה?

התשובה לשאלה זו שלילית.

בית משפט קמא דחה את טענת המערער בעניין. נקבע כי כל עוד המחוקק לא אסר על אנשי ציבור להגיש תביעת לשון הרע, לא ניתן לחסום איש ציבור מהגשת תביעה כזו, רק עקב היותו איש ציבור. המשיב הסביר בעדותו, כי בחר להגיש את התביעה הנוכחית כיוון שהמערער חצה את הגבול בפרסמו דברים הנחזים להיות מקרה עובדתי שלא התרחש מעולם. נקבע כי התביעה לא הוגשה בסכום מופרך אלא בסכום המרבי לפי ציפי סטטוטורי ללא הוכחת נזק וכי אין עסקינן בתביעה מופרכת ומשוללת סיכוי שנועדה רק להרחיע את המערער, ואכן לאחר הגשת התביעה, המשיך המערער לפרסם פרסומים אודות המשיבים.

בית משפט קמא בחן מאמר מקיף של האגודה לזכויות האזרח בישראל שכותרתו: "משתיק קול משפטי דיבה כאיום על חופש הביטוי" במסגרתו נעשה ניסיון לאפיין תביעת השתקה. המאפיינים בין היתר הם:

(א) תביעה שעצם הגשתה ובידורה עלולים להטיל אפקט מצנן על נכונותם של הנתבע או של אחרים להשתתף בדיון ציבורי, עקב חשש שהמשאבים החומריים והנפשיים הנצרכים לצורך התגוננות מפני תביעה שכזו, ישכנעו רבים שלא ל"התעסק עם תובע חזק". במאמר נכתב מפורשות, כי רק במקרים נדירים ניתן יהיה להוכיח שכוונת התובע היא אכן להשתקה שכזו.

(ב) פערי כוחות בין צדדים בעיקר כלכליים.

(ג) תביעות בסכום תביעה מופרך שאין לו אחיזה בדין והוא חורג באופן משמעותי מהסכומים המקובלים בפסיקה.

(ד) תביעות המאופיינות בטענות סרק עובדתיות ומשפטיות, כאשר סוד כוחן המשתיק הוא בעצם ההגשה אשר כופה על הנתבע להתגונן על כל הכרוך בכך.

אין מחלוקת על כך שהחוק הישראלי אינו מכיר במושג "תביעת השתקה".

חוק איסור לשון הרע אינו מונע הגשת תביעה, אשר יכולה להיכנס ליסודות של "תביעת השתקה" על פי אותו מאמר.

נעשו ניסיונות ע"י המחוקק לחוקק חוק בעניין. כך למשל, הצעת חוק למניעת שימוש לרעה בהליך משפטי, התש"ע – 2010 (הצעת הח"כים שלי יחמוביץ, אורי אורבך וניצן הורוביץ). ובדברי ההסבר להצעת החוק נכתב, כי ההצעה שואבת השראה מחקיקה

שאומצה ב- 25 מדינות בארה"ב המכונה חקיקת ANTI SLAPP

(Strategic Lawsuit Against Public Participation).

בדברי ההסבר נכתב, כי הצעת החוק באה למנוע הגשת תביעות נזיקיות גדולות בעקבות הבעת דעה או השמעת ביקורת ציבורית לגיטימית.

הצעת חוק נוספת בעניין היא הצעת חוק למניעת שימוש לרעה בהליך משפטי, התשע"ה - 2015 של חברת הכנסת תמר זנדברג, ואף שם מודגש כי מדובר בתביעות נזיקיות גדולות תוך הדגשה כי "מדובר בהליכים ארוכים ויקרים שמרבית האנשים אינם יכולים לעמוד בעלויות הכלכליות ובמחיר הרגשי שלהן, להבדיל מאותם גורמים שמגישים תובענות אלו, אשר רובם עתירי הון והשפעה דוגמת חברות ענק, תאגידים ואנשים בעמדות כוח, להם משאבים בלתי נדלים כמעט".

עינינו הרואות, כי עסקינן בהצעות חוק בלבד. החוק הקיים שעל בסיסו הוגשה התביעה – חוק איסור לשון הרע אינו מונע הגשת תביעות כאשר קיימת עילה על פי החוק.

גם אם אלך לשיטת ב"כ המערער ולפיה ניתן לדחות תביעות שיכולות להיכנס

להגדרת "תביעות השתקה" למרות שהחוק אינו קובע זאת, אזי בענייננו, אין מדובר בתביעת השתקה. התביעה הוגשה לא בגין הבעת ביקורת או הבעת דעה אלא בעניין פרסום עובדתי – "מעשה שהיה". התביעה הוגשה בסכום מידתי – מקסימום הסכום הסטטוטורי לפיצוי ללא הוכחת נזק על פי חוק איסור לשון הרע. לא הייתה מחלוקת עובדתית על כך שלפני הפרסומים נשוא התביעה וגם אחריהם המשיך המערער להביע את דעתו על המשיבים ולא הוגשו תביעות נגדו בעניין. לפיכך, התביעה דגן בכל מקרה איננה יכולה להיכנס לגדר "תביעת השתקה". אציין, כי פערי הכוחות (כנטען ע"י המערער) פעלו במקרה דגן במידה רבה לטובת המערער. נתבע "רגיל" המחויב לשלם לתובע פיצוי לפי חוק איסור לשון הרע בגין פרסום עובדתי שלא הוכח כנכון, מכניס ידו לכיסו ומשלם את סכום הפיצוי מתוך משאביו הרבים או הדלים. במקרה דגן, ביקש הנתבע את עזרת הציבור אשר נעתר לבקשתו. הפיצוי שולם מתוך כספים שאינם שלו. דהיינו, כאשר קיימים פערי כוחות, הם יכולים לשמש גם לטובת "הצד החלש". מכל מקום, אין צורך להכריע בענייננו בשאלה העקרונית - אם ראוי למנוע הגשת תביעות שעשויות להיכנס להגדרת "תביעות השתקה" על ידי דחייתן רק בשל היותן תביעות השתקה, שכן המקרה שלפנינו לאור עובדותיו אינו נכנס לגדר "תביעת השתקה" בכל פרמטר שהוא".

43. הפסיקה הנ"ל אושרה בביהמ"ש העליון (רע"א 1688/18, מיום 15.4.18), תוך קביעה קצרה לגבי עילת ההשתקה:

"גם הסוגיה של 'תביעות השתקה' (SLAPP) עשויה להיות ראויה לדיון עקרוני, אך מקובלת עליו המסקנה כי המקרה דגן אינו המקרה המתאים לפיתוח דוקטרינת SLAPP תוצרת הארץ. אכן, תביעה המוגשת על ידי ראש הממשלה כנגד אדם פרטי, מעוררת חשש אינהרנטי לתביעת השתקה, נוכח פערי הכוחות בין הצדדים. אלא שבמקרה דגן, נחה דעתי כי התביעה שבפנינו חסרה חלק מהמאפיינים הקלאסיים של תביעת השתקה, כמו עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית או סכום תביעה מופרך. זאת, לצד נימוקים נוספים עליהם עמדו הערכאות דלמטה...".

44. לא בכדי, דרוקר מקדיש כחצי עמוד בלבד לבקשה שמטבעה היא "דרמטית" ומחייבת פירוט והעמקה. שהרי טיעונו זה של דרוקר, איננו עומד באותם ארבעה תנאים שפורטו בעניין סרנה, ככאלה שעשויים לעורר שאלה בנוגע לתביעת השתקה:

44.1. הן התביעה הקודמת והן התביעה הנוכחית, לא הטילו על דרוקר כל אפקט מצנן. אם בכלל - הוטל עליו אפקט ממריץ, שהרי ביום 10.7.19 הוא צירף תצהיר של אדם בשם דורון סטמפלה, על מנת לקדם כתבה ראשית שלו במהדורת חדשות 13 באותו היום בשעה 20:00. כל זאת עשה דרוקר במסגרת התביעה הקודמת. בית המשפט הנכבד מודע לכך היטב - וגם לטענות התובע 1 אודות התנהלותו האישית והאתית של דרוקר כלפיו - נוכח החלטתו מיום 14.7.19 בתביעה הקודמת. דרוקר עצמו הוכיח כי לא הוטל עליו כל אפקט מצנן.

44.2. בנסיבות דגן אין פערי כוח בין הצדדים, ובוודאי שאין פערי כוח כלכליים. דרוקר הינו עיתונאי ותיק ובכיר, שמקובל לראותו כ"טאלנט" מוביל בחדשות 13 (הן מקצועית והן כלכלית). מזה שנים דרוקר מגיש את תכנית "המקור" (כיום ברשת-13), וכן כותב בקביעות מאמרי דעה לעיתון

הארץ. לדרוקר ניתן ייעוץ משפטי קבוע ממשרד עו"ד גדול מאוד, ולהבנתנו מדובר בריטיינר של רשת-13 ו/או חברת חדשות 13, כלומר דרוקר איננו נושא כלל במימון ההליך המשפטי.

44.3. התביעה הנוכחית כנגד דרוקר הינה על סך 160,000 ₪ (סעיף 135 לכתב התביעה). אין מדובר בסכום תביעה "מופרז".

44.4. התביעה הנוכחית אמנם "מוכחשת" חלקית ע"י דרוקר, אך אין מדובר בטענות סרק עובדתיות ומשפטיות. דרוקר הרי מאשר (ולו בעקיפין) כי בימים 19.4.23-24, כתב ההגנה בתביעה הקודמת, אשר הוא הגיש באמצעות נט המשפט, אכן היה מחוק בחלקו.

45. ייאמר כי בהחלטה בעניין "בוגבו ישראל" (ת"א [פ"ת] 12-16-12217), שהיא החלטה נדירה שבנדירות, התקיימו שני קדמי משפט בטרם שניתנה החלטה בעניין סילוק על הסף. באותו עניין נדונה תביעה של יבואנית של מוצרי תינוקות יוקרתיים, ביניהם עגלות בוגבו ומנשאים מסוג "בייביבירן" מתוצרת שוודיה, כנגד נתבעת שהיא אם לתשעה ילדים, והכל בגין מספר התבטאויות בקבוצת פייסבוק שהנתבעת ניהלה, אשר הוגדרה בהחלטה "קבוצה המצומצמת במשתתפיה". נסיבות אלה אינן דומות לענייננו.

46. נוכח דברים אלה, יש לדחות את בקשת דרוקר לסלק את התביעה על הסף, ולחייבו בהוצאות משפט.

אילן זומבך, עו"ד
ב"כ התובעים